

Högsta domstolen
Box 2066
103 12 Stockholm

CM m.fl. ./ riksåklagaren ang. grovt bedrägeri m.m.
(Svea hovrätts dom den 29 april 2025 i mål B 1427-25)

Riksåklagaren har förelagts att svara på CMs överklagande, som rör frågan om påföljd med beaktande av hon är ensam vårdnadshavare till flera barn.

Inställning

Jag bestrider ändring av hovrättens dom och avstyrker prövningstillstånd eftersom jag bedömer att målet inte är lämpligt som prejudikat.

Bakgrund

CM åtalades vid tingsrätten tillsammans med fyra andra personer för främst bedrägeribrottslighet förövad i olika konstellationer. För CMs del omfattade åtalet ett fall av grovt bedrägeri medelst brukande av falsk urkund, i andra hand medhjälp därtill (åp 1), fyra fall av grovt bedrägeri medelst olovlig identitetsanvändning (åp 5) och två fall av egenmäktigt förfarande (åp 9). Tingsrätten biföll åtalet i sin helhet med den inskränkningen att den första gärningen rubricerades i enlighet med andrahandsyrkandet (åp 1). Påföljden bestämdes till fängelse ett år och fyra månader. Därutöver ålades CM att solidariskt med medtilltalad utge vissa av de begärda skadestånden, sammanlagt 133 870 kr.

Hovrätten fastställde tingsrättens dom utan några ändringar. Av hovrättens avräkningsunderlag framgår att CM har varit frihetsberövad i målet mellan den 30 januari 2024 och den 2 februari 2024.

Gällande bedömningen i påföljdsfrågan anförde hovrätten bl.a. följande (s. 21).

Hovrätten anser inte att barnens behov av C kan påverka straffmättningsvärdet för den samlade brottsligheten. Straffmättningsvärdet är således detsamma som straffvärdet, dvs. fängelse ett år och fyra månader.

Frågan är i stället om barnens behov kan påverka påföljdsvalet. Högsta domstolen har i NJA 2024 s. 642 ”Mammans näringspenningtvätt” beaktat hänsyn till barn i

samband med påföljdsvalet. I det fallet var det ett samlat straffmättningsvärde om ett år, dvs. precis vid den gräns för när straffvärdet talar för fängelse. I detta fall är straffmättningsvärdet väsentligt högre än i Högsta domstolens mål. Vid ett så högt straffmättningsvärde som fängelse i ett år och fyra månader anser hovrätten att det inte är möjligt att välja en icke frihetsberövande påföljd. Påföljden ska således bestämmas till fängelse. Tingsrättens dom ska således i denna del fastställas.

Hovrätten skulle dock gärna se vägledning från Högsta domstolen om hur domstolen – i fall då straffvärdet överstiger ett års fängelse – ska göra en avvägning mellan å ena sidan barnets bästa och å andra sidan det allmänna intresset av att lagföra begångna brott, att verkställa utdömda straff och intresset av en enhetlig rättstillämpning.

Överklagandet till Högsta domstolen

CM yrkar att Högsta domstolen ska lindra påföljden.

CM har som skäl för prövningstillstånd gjort gällande i huvudsak följande. Hon har sju barn och är ensam vårdnadshavare för de fyra yngsta barnen, som är födda 2018, 2019, 2021 respektive 2022. Av intyg från familjebehandlare framgår att de fyra yngsta barnen skulle riskera att ”fara mycket illa” om deras mamma frihetsberövades. En gemensam faktor för barnen är att de har någon form av diagnos eller utreds för en diagnos och att pågående eller planerad behandling inte skulle komma till stånd om deras mamma frihetsberövas. CM är barnens enda anknytningsperson och det finns ingen kontakt mellan barnen och deras biologiske pappa. Med hänsyn till att det är fråga om fyra barn kommer de inte att kunna placeras tillsammans. Det kan ifrågasättas om inte väntan på ett avgörande från Högsta domstolen med beaktande av deras ordinarie handläggningstid under för handen angivna omständigheter i sig utgör ett billighetsskäl.

Vidare har hon anfört att utifrån de bedömningar som domstolarna har gjort har barnens bästa inte tillmätts någon betydelse vid val av påföljd eller tillåtits inverka på längden på det utmätta fängelsestraffet. Argumentationen synes vara att denna typ av skäl inte kan tillmätas betydelse vid straffmättningsvärden över ett års fängelse (jfr dock Hovrätten för Västra Sveriges dom den 5 augusti 2025 i mål B 3619-25). Mot detta synsätt kan bl.a. anföras att om straffmättningsvärdet hade understigit ett års fängelse skulle straffet redan av andra skäl kunnat stanna vid en icke frihetsberövande påföljd. I det aktuella fallet blir konsekvensen att barnens bästa inte har givits något genomslag alls.

Rättslig reglering

Lagreglering om straffmätning och påföljd

Av 29 kap. 1 § brottsbalken framgår att straff, med beaktande av intresset av en enhetlig rättstillämpning, ska bestämmas inom ramen för den tillämpliga straffskalan efter brottets eller den samlade brottslighetens straffvärde. Den principiella innebörden av dessa föreskrifter är att domstolarna vid sin bedömning av straffvärdet ska utgå från den allmänna värdering som lagstiftningen ger uttryck för (jfr. rättsfallet NJA 2003 s. 295), samt i övrigt anpassa sig till de principer som har utvecklat sig genom rättspraxis. Enligt andra stycket ska beaktas den skada, kränkning eller fara som gärningen har inneburit, vad den tilltalade insett eller borde ha insett om detta samt de avsikter eller motiv som han eller hon haft. Det ska särskilt beaktas om gärningen har inneburit ett allvarligt angrepp på någons liv eller hälsa eller trygghet till person, något som inte är aktuellt i detta fall (se Bäcklund, A. m.fl., Brottsbalken, En kommentar, 29 kap. 1 §, Utgåva 2025).

I 29 kap. 5 § brottsbalken regleras s.k. billighetshänsyn, dvs. andra omständigheter än sådana som är hänförliga till själva brottet, och vilka kan påkalla en lindrigare straffmätning. I första stycket anges de omständigheter som rätten i skälig omfattning ska beakta. Den sista punkten, 8 p, är allmänt hållen och ger rätten möjlighet att beakta någon annan omständighet än de tidigare nämnda. I kommentaren anges att det ska vara fråga om omständigheter hänförliga till gärningsmannens personliga situation eller ha inträffat efter brottet och som påkallar att gärningsmannen får ett mildare straff än brottets straffvärde motiverar samt att de i princip ska vara likvärdiga med och lika tungt vägande som de omständigheter som nämns i punkterna 1–7. Som exempel nämns brott i samband med självmordsförsök, men även att det är fråga om en ensamstående med vårdnad om minderåriga barn. I andra stycket anges att rätten om någon omständighet enligt första stycket föreligger och det finns särskilda skäl får döma till lindrigare straff än vad som är föreskrivet för brottet. (Se a.a. 29 kap. 5 §).

Jack Ågren betecknar 29 kap. 5 § 8 p brottsbalken som en ”skälighetsventil” i syfte att motverka en alltför repressiv rättstillämpning (se Ågren, J., Billighets-skälen i BrB 29:5. Berättigande och betydelse vid påföljdsbestämning, Ak. avh., 2013, s. 298). Gällande tredjemansskäl tar Ågren upp samma exempel som i stycket ovan och anger att det är barnet och inte vårdnadshavaren (gärningspersonen) som ska drabbas på ett orimligt hårt sätt samt att det främst torde vara olika typer av sociala uppbrott som rör barnets boende som avsetts (se a.a. s. 285).

I sammanhanget bör även 30 kap. 4 § brottsbalken nämnas. Av bestämmelsen följer av första stycket att rätten vid val av påföljd ska fästa särskilt avseende

vid omständigheter som talar för en lindrigare påföljd än fängelse. Rätten ska därvid beakta sådana omständigheter som anges i 29 kap. 5 och 5 a §§ brottsbalken. I andra stycket anges att rätten som skäl för fängelse, utöver brottslighetens straffvärde och art, får beakta att den tilltalade tidigare har gjort sig skyldig till brott. Utgångspunkten för valet av påföljd är brottets eller den samlade brottslighetens straffvärde. Som en riktlinje för när straffvärdet är så högt att det föreligger en presumtion för fängelse anges i förarbetena att om ett brott vid straffvärdebedömningen anses böra medföra ett års fängelse eller mer innebär det en presumtion för att fängelse ska ådömas (prop. 1987/88:120 s. 100).

Rättspraxis

En fråga som är av central betydelse är hur man ska förhålla sig när straffvärdet talar för ett fängelsestraff (uppgår till ett år eller mer) samtidigt som det föreligger billighetsskäl.

Begreppet straffmättningsvärde förekommer sedan år 2012 (NJA 2012 s. 849) i flera avgöranden från Högsta domstolen. Av rättsfallet ”De kinesiska kullagren” NJA 2014 s. 559 framgår att riktpunkten för fängelse höjs om det finns billighetsskäl enligt 29 kap. 5 § brottsbalken. Vidare uttalas att i praktiken torde bedömningen av om fängelse måste väljas med hänsyn till brottslighetens straffvärde mestadels bestämmas utifrån längden av det straff som skulle dömas ut, om fängelse hade valts som påföljd (det s.k. straffmättningsvärdet) (p. 14).

När det gäller fråga om att ta hänsyn till barnets bästa vid påföljdsbestämningen finns avgörandet ”Mammans näringspenningtvätt” NJA 2024 s. 642. Den tilltalade (mamman) hade av hovrätten dömts för näringspenningtvätt, grovt brott, till fängelse ett år och sex månader. Högsta domstolen kom efter en samlad bedömning fram till att brottslighetens straffvärde motsvarade fängelse ett år. Den tilltalade var ensam vårdnadshavare och primär anknytnings- och omvårdnadsperson till en sexårig son. Pappan hade inget umgänge med sonen. Både mamman och sonen genomgick behandling på grund av besvär på grund av trauman. Sonen uppvisade symtom som uppfyllde kriterierna för posttraumatiskt stressyndrom (PTSD). Högsta domstolen konstaterade att billighetsskäl enligt 29 kap. 5 § brottsbalken, innefattande här angivna s.k. tredjemansskäl, kan beaktas såväl vid straffmätningen som vid påföljdsvalet (p. 16). Om brottsligheten har ett straffvärde som motsvarar eller överstiger ett års fängelse, anses det innebära en presumtion för att fängelse ska väljas som påföljd. Om straffvärdet är så högt men ett fängelsestraff, ifall fängelse hade valts som påföljd, hade bestämts till kortare tid än ett år, blir den tänkta kortare strafflängden – det s.k. straffmättningsvärdet – avgörande för om det råder en presumtion för fängelse med hänsyn till straffvärdet (p. 18). Vidare uttalades att när påföljden för en förälder ska bestämmas kan straffets negativa

konsekvenser för hans eller hennes barn utgöra billighetsskäl enligt 29 kap. 5 § första stycket 8 och därmed påverka påföljdsvalet med stöd av 30 kap. 4 §. Lagstiftningen ska tillämpas i ljuset av Barnkonventionen som gäller som svensk lag (p. 19). Principen om barnets bästa i artikel 3 i konventionen innebär att barnets bästa ska bli utrett, bedömt och beaktat. Principen om barnets bästa innebär inte att barnets bästa alltid ska vara utslagsgivande. Barnets bästa ska balanseras mot andra intressen och rättigheter, däribland det allmänna intresset att lagföra begångna brott och verkställa utdömda straff liksom mot intresset av en enhetlig rättstillämpning. Högsta domstolen konstaterade att varken brottets art eller tidigare brottslighet talade för fängelse. Om mamman skulle ådömas ett fängelsestraff bedömdes att sonen skulle drabbas oproportionerligt hårt; han skulle utsättas för ytterligare ett trauma och riskera att återuppväcka tidigare trauman samt att den pågående behandlingen inte skulle kunna fortsätta eftersom den förutsatte att mamman var delaktig. Högsta domstolen bestämde påföljden till villkorlig dom i förening med 200 dagsböter.

Martin Borgeke konstaterar beträffande ovan nämnda rättsfall att barnperspektivet endast har fått genomslag gällande påföljdsvalet. Straffmätningvärdet ansågs inte skilja sig från straffvärdet (fängelse i ett år). Han frågar sig hur det hade gått om straffvärdet hade varit högre än motsvarande fängelse i ett år och bedömer att det i ett sådant fall sannolikt hade blivit en reduktion av straffet (se Borgeke, M. och Forsgren, M., Att bestämma påföljd för brott, 5 uppl., 2025, s. 320 f.).

Ett annat äldre avgörande där s.k. tredjemansskäl (tredjemanshänsyn) beaktades vid bestämmande av påföljd är ”Mamman och påföljden” NJA 1989 s. 564. Den tilltalade (mamman), som var ensam vårdnadshavare till en nioårig dotter och tidigare haft en missbruksproblematik, dömdes i hovrätten för grovt narkotikabrott till fängelse två år. Högsta domstolen konstaterade att den omständigheten att ett straff får återverkningar för annan än gärningsmannen under vissa förhållanden kan beaktas vid straffmätning och val av påföljd med hänvisning till 29 kap. 5 § första stycket 8 och 30 kap. 4 § första stycket brottsbalken. Det hänvisades särskilt till att någon t.ex. är ensamstående med vårdnad om minderåriga barn enligt förarbetena är en sådan omständighet som ibland i praxis har åberopats för en mildare påföljdsbestämning (se prop. 1987/88:120 s. 96). Högsta domstolen konstaterade att ett långvarigt fängelsestraff troligen skulle innebära en allvarlig påfrestning för dottern men att det inte fanns tillräckligt underlag för att tillmäta denna omständighet självständig betydelse. Emellertid ska vid påföljdsbestämningen en helhetsbedömning göras. Med beaktande även vad som framkommit om den tilltalades personliga förhållanden och den behandling hon genomgått för sitt missbruk och sina psykiska besvär samt att hon ordnat arbete och bostad på ny ort för sig och dottern, vilket skulle riskera att komma raseras vid en längre frihetsberövande

påföljd, bestämdes påföljden till skyddstillsyn jämte fängelse tre månader (28:3 brottsbalken).

Ett annat avgörande är ”Fentanylstölden” NJA 2023 s. 9. Den tilltalade (mamman) dömdes i Högsta domstolen för stöld av narkotiska preparat från arbetsgivaren och för narkotikabrott för det efterföljande innehavet. Det förekom flera billighetsskäl. Det var fråga om sen lagföring, förlust av anställning och ingripande provotid enligt patientsäkerhetslagen. Det åberopades även hänsyn till barnen då den tilltalade, som bodde tillsammans med barnens pappa, hade två barn om fyra år respektive ett och ett halvt år samt var gravid. Högsta domstolen ansåg att det samlade straffvärdet uppgick till tio månaders fängelse och satte ned straffet till sex månaders fängelse. Det förelåg enligt Högsta domstolen då inte tillräckliga skäl med hänsyn till barnen för att detta skulle påverka påföljdsbestämningen.

Det finns flera hovrättsavgöranden där samma fråga har varit uppe till bedömning.

I RH 2004:15 hade den tilltalade (pappan) vid tingsrätten dömts för bl.a. grov stöld till fängelse ett år. Av utredningen i hovrätten framgick att mamman var svårt psykiskt sjuk och saknade förmåga att ta hand om barnen, som var sex år respektive nio år. Hovrätten, som bedömde att straffvärdet uppgick till motsvarande fängelse ett år, fann att ett fängelsestraff med beaktande av barnens situation lämpligen skulle fastställas till tio månader. Det förelåg inte med hänsyn till brottslighetens art eller att det var fråga om återfall tillräckliga skäl för att döma till fängelse. Påföljden bestämdes till villkorlig dom jämte samhällstjänst 240 timmar, motsvarande fängelse tio månader.

I Hovrätten för Västra Sveriges dom den 5 augusti 2025 i mål B 3619-25 (till vilket avgörande försvararen hänvisar till i sitt överklagande) var omständigheterna följande. Den tilltalade (mamman) hade vid tingsrätten dömts för grov trolöshet mot huvudman till fängelse ett år och sex månader. Hovrätten ändrade påföljden till skyddstillsyn jämte fängelse tre månader (28:3 brottsbalken). Hovrätten anförde att den tilltalade hade tre barn och var ensam vårdnadshavare för den äldste sonen som har särskilda behov. Den tilltalade bodde inte tillsammans med de yngre barnens pappa, som vistades utomlands periodvis. Även om socialtjänsten och kriminalvården hade påbörjat en planering i syfte att minska de negativa konsekvenserna för barnen av att mamman ådöms fängelse stod det enligt hovrätten klart att konsekvenserna för barnen skulle bli påtagliga i ett sådant fall.

I Svea hovrätts dom den 6 maj 2025 i mål B 16089-24 hade den tilltalade (mamman) vid tingsrätten dömts för grov narkotikasmuggling till fängelse fem år. Hovrätten kom fram till att straffvärdet för brottsligheten var något lägre än vad tingsrätten kommit fram till, motsvarande fängelse fyra år och sex

månader. Den tilltalade var ensam vårdnadshavare till tre barn, 13 år, 11 år respektive 3 år. Pappan till de två äldsta barnen var avliden och det yngsta barnet hade inget reglerat umgänge med sin pappa. Med hänsyn till det höga straffvärdet var det även med beaktande av barnens situation uteslutet att bestämma påföljden till annat än fängelse. Hovrätten ansåg att detta billighets-skäl borde få en betydande påverkan på straffmätningen och bestämde fängelsestraffets längd till tre år.

Ett annat avgörande är Hovrätten för Västra Sveriges dom den 3 april 2025 i mål B 3097-24. Den tilltalade (mamman) hade vid tingsrätten dömts för bl.a. ett flertal grova bokföringsbrott, medhjälp till motsvarande brott och näringspenningtvätt, grovt brott, till fängelse fyra år och sex månader. Hovrätten bedömde att det samlade straffvärdet av brottsligheten motsvarade fängelse i drygt fyra år. Både straffvärdet och brottens art talade mycket starkt för fängelse. Den tilltalade var ensam vårdnadshavare till en son som har en funktionsnedsättning och enligt utredningen stort behov av hennes tillsyn och omvårdnad all vaken tid när han inte är i skolan. Mot bakgrund härav bestämde hovrätten fängelsestraffets längd till tre år.

Utöver vad som anförts bör även lyftas att nådeinstitutet kan komma att aktualiseras när billighetsskäl föreligger. Frågan var uppe redan i fängelsestraffkommitténs betänkande "Påföljd för brott" SOU 1986:13-15. Enligt kommittén borde endast i helt uppenbara fall hänsyn tas vid straffmätningen till att ett straff kan komma att drabba annan än gärningsmannen. Det borde enligt kommittén inte komma i fråga att inom domstolsförfarandet särskilt låta föranstalta om de ganska omfattande sociala och andra undersökningar, om t.ex. möjlighet att placera barn på annat håll under en vårdnadshavares anstaltsvistelse, som görs när en nådefråga prövas. Av denna anledning torde enligt vad kommittén framhöll skäl av denna art även framgent i många fall få prövas nådevägen (se SOU 1986:14 s. 454 och Ågren a.a. s. 23 f.).

Min bedömning

Jag kan konstatera att CM har dömts för allvarlig och relativt omfattande bedrägeribrottslighet. Det har varit fråga om brottslighet som har föregåtts av omfattande planering och beskrivs enligt hovrätten som ett förslaget och avancerat upplägg allt i syfte att lura bostadssökande personer att betala förskottshyror för bostäder som det aldrig har funnits någon avsikt att hyra ut. Flera enskilda personer har också som följd av brottsligheten åsamkats ekonomisk skada, totalt drygt 130 000 kr. Det ska dock sägas att utredningen enligt domen inte har visat annat än att CM har haft en något mer underordnad roll och i huvudsak har agerat som visningsvärd. Jag delar hovrättens bedömning att det samlade straffvärdet för brottsligheten uppgår till motsvarande fängelse ett år och fyra månader.

Jag instämmer i domstolarnas bedömning att varken brottens art eller tidigare brottslighet utgör skäl som talar för fängelse. Det är sålunda uteslutande brottslighetens straffvärde som i detta fall kan utgöra skäl för att bestämma påföljden till fängelse. CM har enligt kompletterande frivårdsyttrande till hovrätten inte uttalat något behov av stöd till förändring eller hjälp och inte efterfrågat några kriminalvårdsspecifika insatser. Detta leder enligt min mening till bedömningen att en skyddstillsyn svårligen kan fyllas med adekvat innehåll utifrån ett brottsförebyggande perspektiv, vilket talar för att en sådan påföljd inte kan antas bidra till att hon avhåller sig från fortsatt brottslighet.

Hovrätten har angett att utredningen i målet visar att barnen – får förstås som de fyra yngsta – har ett särskilt stort behov av sin mamma och att de kan förväntas drabbas hårt om hon döms till fängelse. Hovrätten anger senare att barnens behov av CM dock inte kan påverka straffmättningsvärdet för den samlade brottsligheten. Vid ett sådant högt straffmättningsvärde – motsvarande fängelse ett år och fyra månader – är det enligt hovrätten inte möjligt att välja en icke frihetsberövande påföljd. Jag kan konstatera att i rättsfallet ”Mammans näringspenningtvätt” NJA 2024 s. 642 var det fråga om ett barn som uppfyllde kriterierna för posttraumatiskt stressyndrom (PTSD) och också en pågående behandling vilken förutsatte att även mamman var delaktig. Om behandlingen inte skulle kunna fortsätta riskerades barnets hälsa och utveckling. Dessa omständigheter föreligger inte i detta mål. Enligt min uppfattning är omständigheterna kring barnen visserligen ömmande men inte sammantaget sådana att det påkallar ett lägre straff än det angivna straffvärdet.

Av det intyg som har getts in utfärdat av leg. psykoterapeuten och familjebehandlaren Birgit Zielke framgår att ett av barnen (en dotter född 2018) har diagnoserna autism (nivå 2) och ADHD. Det framgår inte att barnet och CM är involverade i någon behandling som direkt kräver även den senares medverkan för att komma till stånd. De tre yngsta barnen har inte såvitt framkommit några fastställda barnpsykiatriska diagnoser, även om det finns omständigheter som talar för att det kan förekomma sådan problematik. Jag menar att omständigheterna i detta fall mot bakgrund härav skiljer sig från det ovan nämnda avgörandet vilket måste vägas in. Det kan inte anses utrett att barnens behov av behandling eller liknade inte skulle kunna tillförsäkras utan CMs direkta medverkan. Om barnen för en period skulle placeras i jourhem eller familjehem har socialtjänsten ansvaret för att barnens samtliga behov blir tillgodosedda i samverkan med bl.a. CM i egenskap av vårdnadshavare.

Den aktuella brottsligheten begicks i januari eller februari 2024. Tingsrätten meddelade dom i januari 2025 och hovrätten i april 2025. Även om det kan förväntas ta viss ytterligare tid innan det finns en lagakraftäggande dom i målet står det enligt min mening klart att det inte har varit fråga om någon sådan handläggningstid som kan anses utgöra ett billighetsskäl.

Prövningstillstånd

Enligt 54 kap. 10 § första stycket 1 rättegångsbalken får prövningstillstånd meddelas om det är av vikt för ledning av rättstillämpningen att överklagandet prövas av Högsta domstolen (prejudikatdispens). För att bevilja prövning enligt denna punkt krävs alltså att ett avgörande av Högsta domstolen blir av generell betydelse för bedömningen av framtida mål som innehåller liknande frågeställningar. En enskildes intresse av att få till stånd en prövning i Högsta domstolen kan inte ge anledning till prövning på denna grund.

Jag har redogjort för ett antal hovrättsavgöranden där det framgår att straffmätningens värde har satts lägre än brottslighetens straffvärde med beaktande av de negativa verkningar som barn till den tilltalade bedöms drabbas av om föräldern döms till fängelse, vilket torde gälla särskilt längre fängelsestraff. Min uppfattning är emellertid att Högsta domstolens avgörande ”Mammans näringspenningtvätt” NJA 2024 s. 642 ger god vägledning om hur barnets intressen ska beaktas i förhållande till andra motstående intressen, främst en enhetlig rättstillämpning och att utdömda straff verkställs. Det får genom avgörandet anses vara klarlagt att det sammantaget krävs starka skäl med ytterligare ömmande omständigheter utöver att den tilltalade är ensam vårdnadshavare för att barnperspektivet ska påverka straffmätningen och leda till att en lindrigare påföljd väljs.

Jag kan därutöver konstatera att det i målet gällande flera av barnen inte är närmare utrett om barnen har några barnpsykiatriska diagnoser eller särskilda behov som inte skulle kunna tillgodoses utan CMs direkta medverkan (jfr NJA 2024 s. 642). När det gäller det äldsta av de fyra barnen framgår inte att den pågående behandlingen direkt förutsätter att CM är delaktig i den. Detta talar också för att målet inte är lämpligt för prövningstillstånd.

Bevisuppgift

Om Högsta domstolen skulle meddela prövningstillstånd ber jag om att få återkomma med bevisuppgift och synpunkter på målets fortsatta handläggning.

Eva Thunegard

Tord Edlund

Kopia till:

Utvecklingscentrum

City åklagarkammare (AM-33193-24)

Kammaråklagaren Oskar Frigell

Advokaten Niklas Dahlbeck Jalakas